

25 Ιουνίου, 1992

[ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ, ΠΟΓΙΑΤΖΗΣ, ΝΙΚΗΤΑΣ, ΑΡΤΕΜΗΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ/στές]

ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ,

Εφeseίων,

v.

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΑΜΠΕΛΟΥΡΓΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ,

Εφεσίβλητου,

(Αναθεωρητική Έφεση Αρ. 964)

Οργανισμοί Δημοσίου Δικαίου — Υπάλληλοι — Διορισμοί και Προαγωγές — Προσωπικές συνεντεύξεις — Το διορίζον όργανο έχει καθήκον να καταγράφει τις εντυπώσεις από τη συνέντευξη του κάθε υποψηφίου — Δεν ικανοποιεί και δεν επατρέπει τον δικαστικό έλεγχο η γενικευμένη κρίση πως λήφθηκε υπόψη η απόδοσή τους — Νομολογία. 5

Προσφυγή βάσει του άρθρου 146 του Συντάγματος — Η πιθανολόγηση της ορθότητας ισχυρισμού περί εσφαλμένου πραγματικού βάρους της προβαλλόμενης πράξης αρκεί για να ακυρωθεί αυτή και να επανεξετασθεί το θέμα από το αρμόδιο διοικητικό όργανο — Νομολογία. 10

Οργανισμοί Δημοσίου Δικαίου — Συμβούλιο Αμπελουργικών Προϊόντων — Ο περί Ρυθμίσεως και Ελέγχου της Βιομηχανίας Αμπελουργικών Προϊόντων Νόμος 52/65 — Άρθρο 5(θ) — Ερμηνεία υπό το φως της νομολογίας (Όμηρος Ρωσσίδης v. Συμβουλίου Κεντρικών Σφαγείων και Άλλων) και θεωρίας — Σε έγκριση από το Υπουργικό Συμβούλιο υπόκειται, πλην της αντμισθίας κ.λ.π., και ο διορισμός των αξιωματούχων του Συμβουλίου Αμπελουργικών Προϊόντων που καθορίζονται στη διάταξη. 15

Με την παρούσα έφεση επιδιώχθηκε η ανατροπή πρωτόδικης απόφασης του Δικαστηρίου, απορριπτικής της Προσφυγής κατά του διορισμού των ενδιαφερομένων μερών στη θέση Επόπτη Γ', από το εφεσίβλητο Συμβούλιο Αμπελουργικών Προϊόντων. Η εξέταση της Ολομέλειας του Δικαστηρίου στην κατ' έφεση διαδικασία εντοπίστηκε σε τρεις εκ των τεσσάρων λόγων εφέσεως που προέβαλε ο εφεσείων. 20

Το Ανώτατο Δικαστήριο, αποδεχόμενο την έφεση, αποφάσισε ότι: 25

1. Το διορίζον όργανο έχει καθήκον να καταγράφει τις εντυπώ-

σεις από την προσωπική συνέντευξη του κάθε υποψηφίου. Μόνον έτσι είναι εφικτός ο ακυρωτικός έλεγχος. Δεν ικανοποιεί η γενικευμένη κρίση πως λήφθηκε υπόψη η απόδοσή τους. Η υπόθεση Ανθρονίκου ν. Δημοκρατίας στην οποία βασίστηκε η πρωτόδικη απόφαση, απλά διέγινε ότι δεν είναι απαραίτητη η τήρηση πρακτικός και αναφορικά με τις εντυπώσεις που σχηματίζει στη διάρκεια της συνέντευξης κάθε ένα από τα μέλη του διορίζοντος οργάνου. (Βλ. την Φειδίας Εκτωρίδης ν. Δημοκρατίας). Πόσος χρόνος μεσολάβησε μεταξύ συνεντεύξεως και αξιολόγησής είναι αδιάφορο αφού απουσίαζε ολόκληρη η συγκεκριμένη κρίση για τον κάθε υποψήφιο. Η παράλειψη αυτή συγκεκριμενοποίησης των εντυπώσεων αποτελεί από μόνη της λόγο ακυρώσεως.

2. Ανάμεσα στις προϋποθέσεις που απαριθμεί ο Καν. 16(γ) της Κ. Δ. Π. 38/76 για κατάληψη μόνιμης κενής θέσης στο Συμβούλιο είναι ότι ο υποψήφιος πρέπει να κατέχει τα συγκεκριμένα, προβλεπόμενα από το οικείο σχέδιο υπηρεσίας, προσόντα. Το απολυτήριο από σχολή μέσης εκπαίδευσης αποτελεί προσαπαιτούμενο προσόν για τη θέση Επόπτη Γ. Το υλικό που προσκομίστηκε (πληροφόρηση από το Υπουργείο Παιδείας) ενάντια στην διαπίστωση της κατοχής του απολυτηρίου αυτού από ένα των ενδιαφερομένων μερών ήταν τέτοιο που δεν μπορούσε να αγνοηθεί γιατί ήταν άρρηκτα συνυφασμένο με το πραγματικό καθεστώς υπό το οποίο λήφθηκε η επίδικη απόφαση του Συμβουλίου. Το τεκμήριο της κανονικότητας κάμπτεται μπροστά σε ένα τόσο σοβαρό στοιχείο του Υπουργείου Παιδείας που προσκόμισε ο εφεσείων.

Η πιθανολόγηση της ορθότητας του ισχυρισμού αρκεί για να ακυρωθεί η πράξη του διορισμού του ενδιαφερομένου έτσι ώστε να υπάρχει η ευχέρεια για πλήρη διερεύνηση του θέματος από το Συμβούλιο.

3. Η επίδικη διοικητική πράξη είναι παράνομη γιατί έπρεπε να είχε εγκριθεί από το Υπουργικό Συμβούλιο, όπως ορίζει το άρθρ. 5(θ) του Ν. 52/65. Είναι φανερό από τη λεκτική διατύπωσή της ότι η διάταξη περιλαμβάνει, για σκοπούς έγκρισής, εκτός του διευθυντή και τους άλλους υπαλλήλους χωρίς περιορισμούς. Αν ο νομοθέτης επεδίωκε τον περιορισμό θα τον έβετε ρητά, όπως έιαμε στην περίπτωση του άρθρου 17(1) του Ν. 69/81. Το επιχείρημα πως δεν χρειάζεται η έγκριση εφόσον το Υπουργικό Συμβούλιο είχε επικροτήσει τη δημιουργία των θέσεων, την αντιμισθία των υπαλλήλων κ.λ.π. δεν είναι βάσιμο. Σε έγκριση υπόκειται σύμφωνα με τη ρητή πρόνοια του άρθρου 5(θ), πλην της αντιμισθίας κ.λ.π., και ο διορισμός των αξιωματούχων του Συμβουλίου που καθορίζει η διάταξη. Η άποψη αυτή ενισχύεται και από το γεγονός ότι σε επικύρωση υπόκεινται και οι αντιπρόσωποι του Συμβουλίου για τους οποίους δεν γίνεται καμιά πρόβλεψη στον προϊπολογισμό.

Έχοντας καταλήξει στα πιο πάνω συμπεράσματα περιττεύει η εξέταση του τέταρτου λόγου.

Έφεση επιτυγχάνει με έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Φειδίας Εκτωρίδης ν. Δημοκρατίας, Α.Ε. 689, απόφαση ημερ. 15/3/90.

Ανδρονίκου ν. Δημοκρατίας (1987) 3 Α.Α.Δ. 123.

Κουμής Χ" Μιχαήλ και Άλλοι ν. Δημοκρατίας (1972) 3 Α.Α.Δ. 5 246, 252.

Ζένιος ν. Δημοκρατίας (1983) 3 Α.Α.Δ. 1181, 1183, 1184.

Όμηρος Ρωσιδής ν. Συμβουλίου Κεντρικών Σφαγείων και Άλλων Υπ. Αρ. 800/88, απόφαση ημ. 10/10/90.

Έφεση

10

Έφεση κατά της απόφασης Προέδρου του Ανωτάτου Δικαστηρίου Κύπρου (Α. Λοΐζου, Π.) που δόθηκε στις 14 Ιουλίου, 1989 (Προσφυγές αρ. 723/85 και 850/85) με την οποία απερρίφθη η προσφυγή του εφεσείοντα - αιτητή στην προσφυγή αρ. 723/85, με την οποία ζητούσε την ακύρωση του διορισμού των ενδιαφερομένων μερών σε θέσεις επόπτη Γ'. 15

Α.Σ. Αγγελίδης, για τον εφεσείοντα.

Α.Π. Αναστασιάδης, για τους εφεσίβλητους.

Cur. adv. vult. 20

ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ, Δ: Την ομόφωνη απόφαση του δικαστηρίου θα δώσει ο δικαστής Σ. Νικήτας.

ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ: Τον Αύγουστο του 1985 το εφεσίβλητο Συμβούλιο Αμπελουργικών Προϊόντων (εφεξής το Συμβούλιο) διόρισε τα δύο ενδιαφερόμενα μέρη Γιάννη Νεοφύτου και Παύλο Στυλιανίδη σε θέσεις Επόπτη Γ', που ήταν κενές. Και οι δύο ήταν στην υπηρεσία του Συμβουλίου από χρόνια. Ο πρώτος είχε προσληφθεί το 1964 και μονιμοποιήθηκε ως κλητήρας το Νοέμβριο του 1968. Ο κ. Στυλιανίδης υπηρετεί ως έκτακτος υπάλληλος από το 1979. 25 30

Ανθυποψήφιοι των ενδιαφερομένων, ανάμεσα στους οποίους και ο εφεσείων, προφανώς αισθανόμενοι ότι αδικήθηκαν, προσέφυγαν στη δικαιοσύνη. Το διάβημά τους απέτυχε. Παρενθετικά, η συνεκδικαζόμενη έφεση από την 5 προσφυγή 850/85 αποσύρθηκε και έχει απορριφθεί. Φαίνεται ότι ο τέως εφεσείων έχασε το ενδιαφέρον του γιατί, όπως μας έχει λεχθεί, δεν είναι πιά υπάλληλος του Συμβουλίου.

10 Ο εφεσείων (αιτητής στην προσφυγή 723/85) επιδιώκει ακύρωση της πρωτόδικης απόφασης για 4 λόγους: ο καθένας απ' αυτούς χωριστά, όπως υπέβαλε ο συνήγορος του, συνεπάγεται, εφόσον γίνει δεκτός, ακυρότητα.

(1) Ο πρωτόδικος δικαστής λανθασμένα αποφάσισε πως η διαδικασία των συνεντεύξεων αντιμετώπιστηκε σωστά. Το παράπονο είναι ότι δεν καταγράφηκαν οι 15 εντυπώσεις του Συμβουλίου για την απόδοση των υποψηφίων. Εν πάση περιπτώσει η συνεδρίαση για την αξιολόγηση των αποτελεσμάτων έγινε σε χρόνο ανεπίτρεπτα απομεμακρυσμένο από την ημερομηνία που έλαβαν χώραν 20 οι συνεντεύξεις, δηλαδή, ύστερα από περίπου 4 μήνες.

(2) Επίσης, ενόψει των στοιχείων, ήταν σφαλερό το συμπέρασμα του πρωτόδικου δικαστηρίου ότι ο ενδιαφερόμενος Γιάννης Νεοφύτου κατέχει απολυτήριο σχολής μέσης παιδείας, όπως απαιτούσε το οικείο σχέδιο υπηρεσίας. Το επιχείρημα, όπως εξελίχθηκε κατά τη συζήτηση, 25 ήταν, ουσιαστικά, ότι δεν προηγήθηκε έρευνα ως προς τα προσόντα με επακόλουθο το συμβούλιο να υποπέσει σε πλάνη περί τα πράγματα.

(3) Εσφαλμένα κρίθηκε πως μπορούσε να συντελεστεί 30 ο διορισμός των ενδιαφερομένων προσώπων αυτοδικαίως χωρίς την έγκριση του Υπουργικού Συμβουλίου.

(4) Η έλλειψη εμπιστευτικών εκθέσεων για τους υπαλλήλους του συμβουλίου, όπως υπαγορεύει ο καν. 25 των 35 περί Συμβουλίου Αμπελουργικών Προϊόντων (Όροι Υπηρεσίας των Υπαλλήλων του Συμβουλίου) Κανονισμών

του 1976 (Κ.Δ.Π. 38/76), που ήταν υποψήφιοι για τις θέσεις, επάγεται ακυρότητα της πράξης. Η δε περί του αντιθέτου κρίση του πρωτόδικου δικαστηρίου είναι επίσης λανθασμένη.

1. Προσωπικές συνεντεύξεις 5

Τα γεγονότα που περιστοιχίζουν το θέμα είναι αναντίλεκτα. Οι συνεντεύξεις πραγματοποιήθηκαν στις 4/4/85. Στο πρακτικό που τηρήθηκε καταχωρήθηκαν τα ονόματα των εξετασθέντων μόνον. Το θέμα της αξιολόγησης των συνεντεύξεων όπως και η τελική επιλογή αφέθηκαν για αργότερα. Η επόμενη συνεδρίαση του Συμβουλίου έγινε στις 6/8/85. Σ' αυτήν το Συμβούλιο προέβη στους δύο διορισμούς που είναι υπό αμφισβήτηση "αφού έλαβε υπόψη όλα εκείνα τα στοιχεία τα οποία αφορούσαν τους υποψηφίους καθώς και την απόδοση αυτών κατά τη διάρκεια της συνέντευξης των υποψηφίων ενώπιον του Συμβουλίου". 10 15

Ο δικηγόρος του Συμβουλίου είτε πως δόθηκε η ευκαιρία σε όλους να υποστούν τη δοκιμασία της προσωπικής συνέντευξης. Όμως δεν είναι αυτό το θέμα. Από την πλούσια νομολογία που έχει ως σήμερα διαμορφωθεί, προκύπτει ότι το διορίζον όργανο έχει καθήκον να καταγράψει τις εντυπώσεις από τη συνέντευξη του κάθε υποψηφίου. Μόνο έτσι είναι εφικτός ο ακυρωτικός έλεγχος. 20

Δεν ικανοποιεί η γενικευμένη κρίση πως λήφθηκε υπόψη η απόδοσή τους. Αρκεί να παραπέμφουμε στην απόφαση της Ολομέλειας ΑΕ 689 Φειδίας Εκτωρίδης ν. Δημοκρατίας ημερ. 15/3/90. Η υπόθεση Ανδρονίκου ν. Δημοκρατίας (1987) 3 Α.Α.Δ. 123, στην οποία βασίζεται η πρωτόδικη απόφαση, απλώς διέγνωσε πως δεν είναι απαραίτητη η τήρηση πρακτικού και αναφορικά με τις εντυπώσεις που σχηματίζει στη διάρκεια της συνέντευξης κάθε ένα από τα μέλη του διορίζοντος οργάνου. Φτάνει, όπως παρατηρεί η υπόθεση Εκτωρίδη, ανωτέρω, να 25 30

"μεταδίδει την κρίση της (Επιτροπή Δημόσιας Υπηρεσίας) αναφορικά με τη γενική εντύπωση που άφησαν 35

οι υποψήφιοι κατά τη διάρκεια της προφορικής αυτής εξέτασης, και αν υπήρχε διαφωνία μεταξύ των μερών της, αυτή να καταγραφεί."

- 5 Το ζήτημα του χρόνου που διέρρευσε από τη συνέντευξη μέχρι την αξιολόγηση, περίπου 4 μήνες μετά, δεν έχει σημασία. Γιατί και την επομένη ακόμη αν ακολουθούσε η συνεδρία, τίποτε δεν θα άλλαζε εφόσον απουσίαζε ολότελα η συγκεκριμένη κρίση για τον κάθε υποψήφιο. Η παράλειψη αυτή συγκεκριμενοποίησης των εντυπώσεων αποτελεί από μόνη της λόγο ακύρωσης.

2. Τα προσόντα του ενδιαφερομένου Γιάννη Νεοφύτου

- Έχει τη θέση της πρώτα μια σύντομη εισαγωγή που αφορά στα γεγονότα, τα οποία αποτελούν το υπόβαθρο της εισήγησης. Καθώς και η αναφορά στο σχετικό κανονιστικό καθεστώς. Ανάμεσα στις προϋποθέσεις που απαριθμεί ο καν. 16 (γ) της Κ.Δ.Π. 38/76 για κατάληψη μόνιμης κενής θέσης στο Συμβούλιο είναι ότι ο υποψήφιος πρέπει να κατέχει τα προσόντα, που προβλέπει το σχέδιο υπηρεσίας, για τη συγκεκριμένη θέση. Πράγματι το απολυτήριο από σχολή μέσης εκπαίδευσης αποτελεί προαπαιτούμενο για τη θέση Επόπτη Γ'. Ο ενδιαφερόμενος είχε παρουσιάσει απολυτήριο από τέτοια ιδιωτική σχολή που το Υπουργείο Παιδείας αναγνωρίζει για τους σκοπούς του σχεδίου υπηρεσίας της επίδικης θέσης.

- 25 Όμως το Υπουργείο, ανταποκρινόμενο στην πρωτοβουλία του δικηγόρου του εφεσείοντα να διερευνήσει το θέμα, τον πληροφόρησε στις 29/1/86 - μετά τους διορισμούς - ότι, από έρευνα που έγινε στα αρχεία της εν λόγω σχολής, διαπιστώθηκε πως το όνομα του Νεοφύτου δεν υπήρχε μεταξύ των αποφοίτων της χρονιάς για την οποία παρουσίασε απολυτήριο. Ας σημειωθεί πως υφίσταται μαρτυρία από τον εφεσείοντα, υπό μορφή ένορκης δήλωσης, πως ο ενδιαφερόμενος δεν είχε τέτοιο προσόν και ότι ο ίδιος το παραδέχθηκε επανειλημμένα. Η μαρτυρία αυτή
- 35 παρέμεινε αναντίλεκτη.

Ο δικηγόρος του Συμβουλίου εισηγήθηκε πως ο λόγος αυτός πρέπει να αποτύχει γιατί ο εφεσείων, που έχει το βάρος της απόδειξης, δεν τεκμηρίωσε τον ισχυρισμό του. Κατά την κρίση του πρωτόδικου δικαστηρίου δεν υπήρχε λόγος να διεξαχθεί έρευνα αναφορικά με τη νομιμότητα ή 5 αυθεντικότητα του απολυτηρίου γιατί κατά το χρόνο λήψης της απόφασης διορισμού δεν είχε προκύψει τέτοιο θέμα.

Και κατέληξε:

"ενόψει του τεκμηρίου της νομιμότητας και εν πάση 10 περιπτώσει νοουμένου ότι η επιστολή του Υπουργείου Παιδείας είναι μεταγενέστερη της επίδικης απόφασης ουδεμία τέτοια υποχρέωση υπήρχε εκ μέρους του καθ' ου η αίτηση Συμβουλίου. Γι αυτό ο λόγος αυτός απορρίπτεται και τούτο χωρίς να σημαίνει η επιστολή από 15 μόνη της ότι το ενδιαφερόμενο πρόσωπο Νεοφύτου δεν κατείχε απολυτήριο αναγνωρισμένης σχολής."

Δεν θα συμφωνήσουμε με την προσέγγιση αυτή. Το υλικό που προσκομίστηκε ήταν τέτοιο που δεν μπορούσε να αγνοηθεί γιατί ήταν άρρηκτα συνυφασμένο με το πραγματικό καθεστώς κάτω από το οποίο λήφθηκε η απόφαση. 20 Το τεκμήριο της κανονικότητας κάμπτεται μπροστά σε ένα τόσο σοβαρό στοιχείο του Υπουργείου Παιδείας που προσκόμισε ο εφεσείων. Παρατηρεί σχετικά η απόφαση Κουμής Χ"Μιχαήλ και Άλλοι ν. Δημοκρατίας (1972) 3 25 Α.Α.Δ. 246, 252:

"According to the principles of administrative law there exists a presumption that an administrative decision is reached after a correct ascertainment of relevant facts; but such presumption can be rebutted if a litigant 30 succeeds in establishing that there exists at least a probability that a misconception has led to the taking of the decision complained of (see, inter alia, Stasinopoulos on the Law of Administrative Acts - "Στασινοπούλου Δίκαιον των Διοικητικών Πράξεων", 1951, π. 304 et seq.)" 35

5 Η πιθανολόγηση της ορθότητας του ισχυρισμού αρκεί για να ακυρωθεί η πράξη του διορισμού του ενδιαφερομένου έτσι ώστε να υπάρχει η ευχέρεια για πλήρη διερεύνηση του θέματος από το Συμβούλιο. Στην πιθανότητα ότι εμφιλοχώρησε πλάνη στη διαδικασία λήψης διοικητικής πράξης σαν λόγος ακύρωσης αναφέρεται και μας διαφωτίζει η υπόθεση *Ζένιος ν. Δημοκρατίας* (1983) 3 Α.Α.Δ. 1181, 1183 και 1184:

10 "It is clear from our case-law that in order to succeed, in a case of this nature, in annulling the relevant
15 administrative decision an applicant has only to show that there exists a reasonable probability that a misconception has led to the taking of such decision (see, in this respect, inter alia, *Kozakis v. The Council of Ministers* (1967) 3 C.L.R. 265, 268, and *Mallouros v. The Electricity Authority of Cyprus* (1974) 3 C.L.R. 220, 224)." 3.

Η παράλειψη έγκρισης των διορισμών από το Υπουργικό Συμβούλιο

20 Κατά το άρθρο 5(θ) του περί Ρυθμίσεως και Ελέγχου της Βιομηχανίας Αμπελουργικών Προϊόντων Νόμου 52/65 το Συμβούλιο έχει αρμοδιότητα να "διορίζει, τη εγκρίσει του Υπουργικού Συμβουλίου, διευθυντήν και ετέρους υπαλλήλους ή αντιπροσώπους· η αντιμισθία αυτών ως και
25 οι λοιποί όροι υπηρεσίας δέον όπως τυγχάνωσι της έγκρισεως του Υπουργικού Συμβουλίου.....". Ο δικηγόρος του εφεσελοντα επικαλούμενος τη διάταξη αυτή και την απόφαση 800/88 *Όμηρος Ρωσσίδης ν. Συμβουλίου Κεντρικών Σφαγείων και Άλλων* ημερ. 10/10/90, υπέβαλε πως η μη
30 λήψη εγκρίσεως, όπως ορίζει η παραπάνω διάταξη, στερεί από την απόφαση κάθε επίφαση νομιμότητας.

Είναι βολικό να παραθέσουμε στο σημείο αυτό τι δέχθηκε η πρωτόδικη απόφαση γιατί η σχετική περικοπή του σκεπτικού της εμπεριέχει και το επιχείρημα που προβάλλει ο δικηγόρος του Συμβουλίου.

"Όπως ορθά υποστήριξε το καθ' ου η αίτηση Συμβούλιο το πιο πάνω Άρθρο του Νόμου δεν προνοεί ότι είναι αναγκαία η έγκριση του Υπουργικού Συμβουλίου ξεχωριστά για κάθε άτομο που διορίζεται από το καθ' ου η αίτηση Συμβούλιο εφόσον ήδη το Υπουργικό Συμβούλιο έχει εγκρίνει τη δημιουργία όλων των θέσεων, την αντιμισθία αυτών, τα σχετικά Σχέδια Υπηρεσίας και επίσης τους κανονισμούς και τους όρους της υπηρεσίας των υπαλλήλων του Συμβουλίου.."

Ο κ. Αναστασιάδης υπέμνησε ότι, αφού με βάση το άρθρο 8 του νόμου το Υπουργικό Συμβούλιο εγκρίνει τον ετήσιο προϋπολογισμό του Συμβουλίου και αφού για τις επίδικες θέσεις είχε γίνει πρόβλεψη στον προϋπολογισμό, δεν είναι απαραίτητη η λήψη έγκρισης για κάθε διορισμό.

Στην υπόθεση Ρωσσίδη, ανωτέρω, ακυρώθηκε η απόλυση τμηματάρχη που έγινε χωρίς την έγκριση του Υπουργού Εσωτερικών. Σύμφωνα με το άρθρο 17(1) του περί Σφαγείων Νόμου αρ. 69/81 τέτοια έγκριση είναι απαραίτητη για την πρόσληψη και (κατά συνέπεια την απόλυση) τμηματαρχών και ανώτερων υπαλλήλων του εν λόγω Συμβουλίου που καθιδρύθηκε από το νόμο εκείνο.

Ο δικαστής Στυλιανίδης θεώρησε την παράλειψη παραβίαση ουσιώδους τύπου. Συγκεκριμένα αναφέρει στη σελ. 16:

".....Η απόφαση του Συμβουλίου χωρίς την έγκριση του Υπουργού δεν είναι έγκυρη, γιατί δεν συμπληρώθηκε η διαδικασία της παραγωγής της και πάσχει από παράβαση ουσιώδους τύπου. Η πράξη αυτή δεν μπορεί να εκτελεστεί και δεν παράγει σύννομα αποτελέσματα."

Παραπέμπουμε επίσης στον Μ. Δένδια "Διοικητικών Δίκαιον" τόμος Β, σελ. 341:

"Η κατά νόμον απαιτούμενη έγκρισις διοικητικής πράξεως αποτελεί ουσιώδη τύπον ίνα καταστή αυτή εκτελεστή. Εάν πράξις, υποκειμένη, εις έγκρισιν, εκδοθεί

τυχόν άνευ αυτής, είναι παράνομος."

5 Στην προκείμενη περίπτωση η πράξη είναι παράνομη γιατί έπρεπε να είχε εγκριθεί από το Υπουργικό Συμβούλιο, όπως ορίζει το άρθρο 5(θ). Είναι φανερό από τη λεκτική διατύπωσή της ότι η διάταξη περιλαμβάνει, για σκοπούς έγκρισης, εκτός του διευθυντή και τους άλλους υπαλλήλους χωρίς περιορισμούς. Αν ο νομοθέτης επεδίωκε τον περιορισμό θα τον έθετε ρητά, όπως έκαμε στην περίπτωση του άρθρου 17(1) του ν. 69/81. Το επιχείρημα 10 πως δεν χρειάζεται η έγκριση εφόσον το Υπουργικό Συμβούλιο είχε επικροτήσει τη δημιουργία των θέσεων, την αντιμισθία των υπαλλήλων κ.λ.π. δεν είναι, πιστεύουμε, βάσιμο. Σε έγκριση υπόκειται σύμφωνα με τη ρητή πρόνοια του άρθρου 5(θ) που διαβάσαμε, πλην της αντιμισθίας κ.λ.π., και ο διορισμός των αξιωματούχων του Συμβουλίου που καθορίζει η διάταξη. Η άποψη αυτή 15 ενισχύεται και από το γεγονός ότι σε επικύρωση υπόκεινται και οι αντιπρόσωποι του Συμβουλίου για τους οποίους δεν γίνεται καμιά πρόβλεψη στον προϋπολογισμό.

20

Έχοντας καταλήξει στα πιο πάνω συμπεράσματα περιττεύει η εξέταση του τέταρτου λόγου. Η έφεση επιτρέπεται με έξοδα. Η απόφαση του Συμβουλίου και η πρωτόδικη απόφαση ακυρώνονται.

Έφεση επιτρέπεται με έξοδα.